

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια δεκακίσα δεδοσῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πᾶσι πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξουναδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητᾶς δὲν ἔρχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑ μ ἑ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Νοεμβρίου τριακοστή,
κι' ἄς μᾶς πληρώνη ὅποιος χρωστᾶται.

Ἐπτά πούντος κι' ἔννενηντα...εὐαγγέλια χαρᾶς,
νέον δάνειον μέγαλον τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Ἐν δάνειον
οὐράνιον.

Λοιπὸν καὶ ἄλλο δάνειον ὁ Δεληγιάννης κάνει
καὶ φοβερὸν ξεπάτωμα ὅτ' ἔθνος ἀναγγέλλει...
μὲ φόρους καὶ μὲ δάνεια ζητεῖ νὰ ξεθυμᾶνῃ,
γιὰτὶ ἐμεῖς τὸν ἔκαναμε τὸν πόλεμον νὰ θέλῃ.
Ἐκεῖνος ἦλθε ὅσ' τὴν ἀρχὴν μὲ τὰς οἰκονομίας,
ἡμέρας ὑποσχόμενος εἰρήνης κι' εὐνομίας.

Καὶ ἂν τὸ ἔθνος σήμερα μὲ τόση φτώχεια κλαίῃ
κι' ἂν δὲν θὰ τρώμε πῶς ἀργὰ εὐτ' ἀλογίστο κρέας,
μονάχα ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τοῦτο δὲν μᾶς πταίει,
εἶναι ὁ Δούνης ἀφορμὴ μεθ' ἕλης τῆς παρέας
πταίουσι οἱ τόσαι ρήτρες, εἰ στίχοι τοῦ Σιγάλα,
καὶ τὰ συλλαγητήρια, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.

Εἰς τούτους ἐπιρρίψατε τὴν φοβερὰν εὐθύνην
καὶ ὄχι ὅσ' τὸν φιλήσυχον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους...
εἰς τοῦτον μόνον νάχετε πολλὴν ἐμπιστοσύνην,
κι' αὐτὴν τὴν λέξιν γράψετε καὶ μὲς ὅσ' τοὺς ἀποπάτους.
Εἶναι ἡ λέξις τοῦ συρμαῦ καὶ τοῦ Κοινοβουλίου,
καὶ τοῦ σωτήρος τῆς λαμπρᾶς ἐξέδομης Ἀπριλίου.

Λοιπὸν δὲν πταίει δι' αὐτὰ, καθὼς ππρατηρεῖτε,
ὁ διευθύνων σήμερον τὴν προσφιλεῖ πατρίδα...
ἀλλ' ἔχει τὴν ἀσθένειαν κι' αὐτὸς νὰ ρυμουλκῆται
καὶ τὸν καθένα Φασουλή νὰ ἔχη γιὰ πυξίδα.
Καὶ διὰ τοῦτο δάνεια καὶ φόροι ἐπὶ φόρων,
καὶ φλογερὰ στρατόπεδα πλησίον τῶν συνόρων.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' αὐτὸς εἰς τὸ λεπτό του χέρι
κρατεῖ τὴν ἐπταβίβιον τοῦ Αἰαντος ἀσπίδα,
κι' ἀπάνω ὅσ' τὸ ρυμούλκημα νομίζει πῶς συμφέρει
ν' ἀποξηράνῃ ἔλους μας ὡς ῥοζακὰ σταφίδα.
Γιὰ τοῦτο τώρα σκέπτεται νὰ κάμῃ κατακτήσεις,
κι' εὐρίσκειται εἰς ἑκστασιν ὡς ἑξαλλος Δερβίσης.

Πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ τῶν πολιτῶν ἡ γνώμη,
ἂν ἀγαποῦν τὸν πῆλεμον, ἂς παρασκευασθῶμεν,
καὶ ἂν εἰρήνη πρόκειται ν' ἀσφαλισθῇ ἀκόμη,
πρέπει νὰ ρυμουλκώμεθα, κι' εὐχὴ νὰ ρυμουλκῶμεν.
Κι' ἂν ὁ λαὸς ἐπιζητῇ πρὸς πόλεμον θυσίας,
ἐμεῖς ἂς ἐπιβλάωμεν διπλᾶς καὶ τριπλασίας.

Δὲν πρέπει νὰ χαλάσωμε τοῦ κόσμου τὸ χατήρι,
κι' ἂς παραγγέλλωμεν παντοῦ μουλάρια καὶ κανόνια,
ἄλλοιῶς θυμόνει ὁ λαὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
κι' ἀντὶ τυμπάνων καὶ δαρῶν μᾶς πέρνει μὲ λεμόνια.
Καὶ τότε πλέον χάνομεν τὴν πλειονοψηφίαν,
καὶ τὰ ὅσα μᾶς φαίνονται ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν.

Ἐν τούτοις, φίλοι Ἕλληνες, ἂς εὐχηθῶμεν ὅλοι
αὐτὸ τὸ νέον δάνειον νὰ βρῆ παντοῦ μετέχους,
ὁ βασιλεὺς μᾶς δι' αὐτοῦ νὰ πάῃ μὲς ὅσ' τὴν Πόλιν
καὶ μέσα ὅσ' τὸ Ντολμὰ—Μπαξὲ νὰ βγάῃ διαδόχους,
ἂν καὶ κανένα δάνειον δὲν ἄκουσα ποτὲ μου
πῶς ἐχρησίμευσε σ' ἑμᾶς δι' ἑναρξιν πολέμου.

